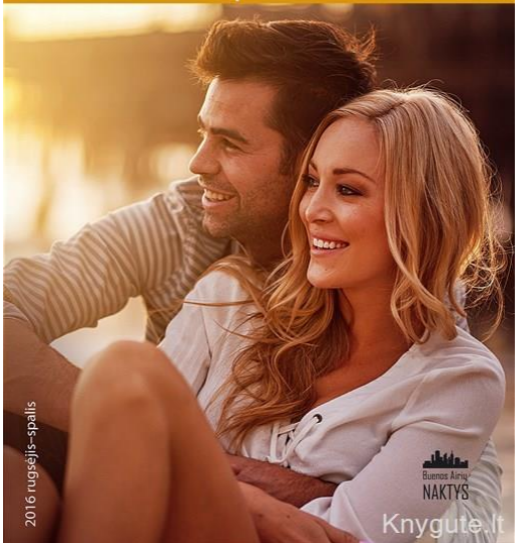

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

CAROLE MORTIMER

Lemties prisilietimas

2016 rugsėjis–spalis

Buenos Aires
NAKTYS

Knygute.lt

Carole Mortimer
(Kerol Mortimer)

LEMTIES PRISILIETIMAS

Dviejų knygų serija
"*Buenos Airių naktys*"
Antra knyga

Versta iš Carole Mortimer, A Touch of Notoriety,
2013

© Carole Mortimer, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Violeta Chodosevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0112-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Atleiskite, senjorita?

Betė pažvelgė į besišypsantį dailų jauną vyriškį, prieš kelias akimirkas už gretimo stalelio besimėgavusį kava Buenos Airių San Telmo rajono lauko kavinėje ir kartkartėmis žvilgčiodavusį į ją susižavėjimo kupinomis gražiomis šokolado spalvos akimis.

Nespėjusi atsakyti ji akies krašteliu pastebėjo kitą vyrą, kuris išdygo greta neįtikėtinai greitai, turint galvoje jo aukštą ūgį ir raumeningą kūną. Po kelių sekundžių jaunesniojo vyro ranka buvo skausmingai užlaužta už nugaros ir jis nebegalėjo pajudėti.

- Rafaeli! - nesmagiai pasijutusi sušuko Betė ir pašoko; aukštaūgė ir liekna, su džinsais ir juodais marškinėliais po rudu odiniu švarkeliu.

Rafaelis nė nepažvelgė į ją.

- Atstok nuo jos, - griežtai paliepė jis sutrikusiam vyrukui, nė sekunde neatlaisvindamas jo rankos; Rafaelio veido išraiška buvo rūsti.

- Tai tu turėtum atstoti, Rafaeli! - Betė perėmė jį piktu žvilgsniu. - Tiesą sakant, tavęs čia nė neturėtų būti...

Kvaila buvo tikėtis nors trumpam pasprukti, juk privalėjo žinoti, kad Rafaelis Kordoba vis vien ją suras ir pavers niekais kelias laisvės akimirkas!

- Ar šis žmogus jums trukdo? - nepabūgęs įniršusio Rafaelio, laužyta anglų kalba paklausė jaunas is argentinietis.

Ar Rafaelis Kordoba jai trukdo?

Rafaelis Kordoba „trukdo“ Betei nuo pat pirmos jų dviejų pažinties minutės! Ir ne vien dėl to, kad jai nepatinka būti jo, lyg kokio sarginio šuns, saugomai dieną naktį...

Beveik dviejų metrų vyriško tobulumo įsikūnijimas - tamsūs plaukai, rėminantys tarsi išskaptuotą veidą skvarbiomis ryškiai mėlynomis akimis, kokių pavydėtų kiekvienas modelis; platūs pečiai ir lieknas raumeningas kūnas, kurio negalėjo paslėpti net paprastai Rafaelio dėvimi trijų dalių kostiumai. Kuri moteris liktų abejinga?!

- Tenorėjau pasikalbėti su jumis.

Jaunąjį argentinietį, kaip ir Betę, sutrikdė stiprusis Rafaelis.

- Suprantu, - tarė Betė ir smerkiamai dėbtelėjo į Rafaelį.

- Ar saugu palikti jus su šiuo žmogumi?

- Saugiau nei su tavimi, tu...

- Rafaeli, būk geras! - nuvargusiu balsu paprašė Betė, žavėdamasi jaunuolio, nepabūgusio nežaboto Rafaelio pykčio, ryžtu. - Tai... sudėtinga. - Ji atsiprašė ir drąsinamai nusišypsojo nepažįstamajam. - Nebijokite, jis tikrai manęs nenuskriaus.

- Jūs tuo įsitikinusi?

- Žinoma, ji tuo įsitikinusi, - niūriai patikino Rafaelis.

Betė nė neabejojo, kad juodi saulės akiniai plačiais veidrodiniais stiklais slepia žudikišką skvarbių mėlynų akių žvilgsnį. Bet ji tikrai žinojo, kad Rafaelis Kordoba niekada jos nenuskriaus. Tiesą sakant, priešingai. Juk jis - jos asmens sargybinis, pasamdytas Cezario Navaro apsaugoti ją nuo bet kokio pavojaus. Jei tiksliau, neleisti niekam skriausti jaunos moters Gabrielės Navaro, kuria nuo šiol visi laikė Betę.

Išskyrus pačią Betę...

Vos prieš savaitę ji kuo ramiausiai gyveno Anglijoje, džiaugėsi nauju darbu Londono leidykloje ir šiek tiek jaudinosi tik dėl savo sesers Greisės, savaitgaliui išskridusios į Argentiną su savo naujuoju viršininku, kvapą gniau-

žiančiu gražuoliu milijardieriumi Cezariu Navaru, jo nuosavu lėktuvu. Betė nė neįtarė, kad Greisės viešnagė Buenos Airėse taip smarkiai paveiks jos pačios gyvenimą!

Bet po kelių dienų ji taip pat atsidūrė Buenos Airėse, o kraujo tyrimai įtikino visus (išskyrus pačią Betę!), kad ji – Gabrielė, Karloso ir Esteros Navarų duktė, pagrobta prieš dvidešimt vienus metus.

Rafaelis Kordoba, anksčiau buvęs Cezario Navaro asmens sargybinis, dabar saugojo Betę kiekviename žingsnyje. Beje, ir nuo gražių jaunų vyrų, tenorinčių pasikalbėti su ja!

– Palik jį ramybėje, Rafaeli, – liūdnai sumurmėjo Betė, suprasdama, kad jos laisvės minutės tikrai baigėsi. – Aš jau išeinu, – patikino ji. – Manau, kad pienas mano kavoje sugižo.

Betė išsiėmė kelias monetas iš rankinės ir susimokėdama už gėrimą numetė jas ant stalielio, tada, nė nepažvelgusi nei į vieną iš vyrų, išėjo. Kurių galų pasilikti, jeigu vis tiek nebus leista ramiai sėdėti ir šnekučiuotis su nepažįstamuoju (be to, taip tik sukeltų pavojų ir jam), o gatvėje Rafaelis seks paskui, atsilikęs per kelis žingsnius.

Nuo to laiko, kai kraujo tyrimai tariamai įro-

dė, kad Betė yra dingusioji Gabrielė Navaro, jis visą laiką sekioja jai iš paskos. Betė kabinosi už to „tariamai“. Tiesiog privalėjo, nes nenorėjo pripažinti kraujo tyrimo rezultatų, kol Cezaris Navaras nesuras kitų įtikinamesnių įrodymų.

Kad ir kaip per pastarąsias dienas jai pradėjo patikti Karlosas ir Estera Navarai, Betė buvo įsitikinusi, jog įvyko kažkokia klaida. Jos tėvai (tikrieji tėvai) – Džeimsas ir Karla Lorencai – mylėjo ją. Bleikai, įtėviai, – taip pat. Vien nuo minties, kad ji – ne Elizabetė Lorenc, ne Betė Bleik, o visai kitas asmuo, jai kiekvieną sykį sutraukdavo skrandį, imdavo drebėti rankos.

Mergina daug apie tai galvojo...

O Cezaris Navaras savo asmens sargybinį ir artimiausią draugą Rafaelį Kordobą pavertė Betės šešėliu.

Cezaris Navaras...

Nors Betė niekada nebūtų atvirai prisipažinusi, kaip tik Rafaelis nepaprastai ją baugino.

Rafaelis?

O taip, nors ji žūtbūt stengėsi neišsiduoti, Rafaelis Kordoba kėlė didžiulę baimę. Šis vyras buvo beveik dviejų metrų ūgio. Iš jo sklido keista grobuoniška ramybė: nuo pat trumpai

kareiviškai kirptų juodų plaukų, skvarbių mėlynų akių įdegusiame labai gražiame veide iki plačių raumeningų pečių ir treniruotos krūtinės, liekno liemens, tvirtų šlaunų ir kuo ilgiausių kojų. O prabangūs pagal užsakymą siūti kostiumai tik pabrėžė visus šiuos pranašumus.

Trisdešimt trejų metų Rafaelis Kordoba atrodė taip, kaip ir turi atrodyti buvęs Argentinos specialiojo dalinio karininkas, be to, velniškai ją gąsdino!

Padėtį dar labiau sunkino tai, kad Greisė ruošėsi kitą mėnesį įvyksiančioms vestuvėms su Cezariu Navaru. Betė džiaugėsi matydama, kaip karštai sesė myli savo gražuolį argentinietį ir kaip tas paprastai santūrus vyras atsaiko jai nemeluotai giliu jausmu. Vis dėlto Betė jautėsi lyg pakliuvusi į spąstus, nes iš tikrųjų tenorėjo susikrauti lagaminus, grįžti į Angliją ir pamiršti Navarų šeimą.

Tačiau taip nebus. Net jei ir galėtų pabėgti, jai niekaip nepavyks išvengti Greisės sužadėtuvių ir vestuvių su Cezariu Navaru. Nors prieš įvaikinama Bleikų ji tikėjo esanti Elizabetė Lorenc, pabėgdama įskaudintų Karlosą ir Esterą Navarus, o šito ji nenorėjo. Tai būtų žiauru, nes prieš dvidešimt vienus metus jie prarado savo mažąją dukrelę.

Laimei, Betei buvo nè motais, ar jžeis Rafaelio Kordobos jausmus!

- Gal atstosi? - tūžmingai išrèžè jį, pajutusi, kad jis seka paskui, tik jam būdingu grobuonišku žingsniu tiesiog mina ant kulnų.

Bet Rafaelis nè nemanè paklusti.

- Buvo labai kvaila taip lengvabūdiškai pradingti iš Cezario namų.

Betè susiraukè išgirdusi priekaištą.

- Pasijutau létai dūstanti!

- Nevalia tokiu elgesiu jaudinti Esteros, - pridūrè Rafaelis ir sučiaupè lūpas.

Kaip jam taip pavyksta? Iš kur Rafaelis žino, ką pasakyti, kad ji pasijustų kalta?

Kad ir kokia sunki, nepakeliama susiklostè padétis, Betè nenorèjo skaudinti tiek daug iškentėjusios poros. Kai Cezaris užaugo ir įstojo į universitetą, Estera ir Karlosas nebeįstengè gyventi kartu, nors ir mylèjo vienas kitą, - tarp jų skausmingai įsiterpè mylimos dukrelès šmèkla.

Pora nuoširdžiai tikèjo, kad Betè - kadaise dingusi ir dabar sugrįžusi jų mylima atžala...

Tačiau pati Betè tiesiog neįstengè to pripažinti.

Jau vien dèl to, kad beveik dvidešimt ketve-

rių metų sulaukusią merginą Navarų šeimai įprastas prabangus gyvenimo būdas vertė jaustis žuvimi, ištraukta iš vandens. Tiesa, per pastarąsias dienas Betė spėjo pamilti vyresnius Navarus, bet negalėjo pakęsti akiplėšiško Cezario Navaro pasipūtimo. Širdyje ji nesijautė sava nei šioje šeimoje, nei apskritai Argentinoje. Betė iki kaulų smegenų anglė. Tokia ją išaugino pasiturintys, bet ne turtuoliai tėviai – Klaivas ir Hetera Bleikai.

Nepaisant to, Betė, kaip ir Rafaelis, kuo puikiausiai suprato, kaip dukters sugrįžimas paveikė vyresniųjų Navarų santykius. Daugelį metų gyvenę skyrium – Karlosas Buenos Airėse, o Estera savo gimtosiose Jungtinėse Valstijose, Greisei su Bete atvykus į Buenos Aires, juodu dalijasi lova Cezario namuose...

Betė sunkiai atsiduso.

– Gerai, atleisk man. Norėjau šiek tiek pabūti viena.

Rafaelis žvelgė į Betę per veidrodinius saulės akinių stiklus ir lengvai perprato kintančias nuotaikas išraiškingame ir nepaprastai gražiam veide. Iš dalies jis užjautė Betę, kad ji prastai jaučiasi tapusi Gabrielė Navaro. Bet ne taip lengva paneigti kraujo tyrimų rezultatus. Ir kaip Cezario vaikystės draugas, Rafaelis

puikiai suprato, kokia svarbi yra ši jauna moteris Navarų šeimai: rimtam ir santūriam Karlosui, šiltai ir mylinčiai Esterai, arogantiškajam Cezariui. Šeimai, kuri priėmė Rafaelį į savo tarpą, kai prieš daugelį metų po barnio su tėvu jis buvo priverstas palikti gimtus namus.

Nesvarbu, ar užsispyrusi ir itin savarankiška Betė Bleik pripažins (nors akivaizdu, kad nepripažins) savo naująją tapatybę, Rafaelis visais įmanomais būdais privalo rūpintis jos saugumu. Nori ji to ar ne, jis sergės ją kiekvieną dieną dvidešimt keturias valandas!

Tai, kad mergina prieš kurį laiką (ir vėl!) paspruko iš Cezario namų, atskleidė jam, kokia nepakenčiama jai yra susiklosčiusi padėtis.

- Gabriele...

- Po velnių, mano vardas Betė! - pataisė ji. Akys niūriai sužibo, skruostai suliepsnojo iš pykčio.

Paprastai jie būdavo balti ir glotnūs it puikiausias porcelianas. Akys tamsiai rudos ir gilios, noselė riesta, lūpos tobulai išlenktos, smakras valingas. O ilgi plaukai tarsi šilkas... Tik viena Rafaelio pažįstama moteris dar turi tokius tankius šviesius plaukus, spindinčius visais aukso ir blyškiausio sidabro atspalviais,

- Estera Navaro. Moteris, kurios kraujo tyrimai parodė, jog ji yra biologinė Betės motina.

- Man tu esi Gabrielė Navaro. - Rafaelis gūžtelėjo plačiais pečiais.

Betei tebuvo dveji metukai, kai ją atskyrė nuo tik-rosios šeimos, todėl ji vargiai galėjo prisiminti mačiusi Rafaelį Navarų šeimoje. Bet jis prisiminė ją, nes dažnai viešėdavo pas Cezario tėvus, o per mokyklos vasaros atostogas čia būdavo nuolatos. Abu vyresnieji berniukai lepino Gabrielę, numylėtą Cezario sesutę, tikrą auksaplaukį angelą.

Dabar Betė Bleik veikiau priminė įniršusią tigrę.

- Kaip puiku, kad man visai nerūpi, kuo tu mane laikai!

- Kraujo tyrimai rodo, kad tu - Gabrielė Navaro, man to pakanka. O tavo nuomonė apie mane man lygiai taip pat nesvarbi. - Rafaelis leido sau pašaipiai šyptelėti, nors susiaurėjusios sodriai rudos Betės Bleik akys išdavė, kad pašaipta jai ne prie širdies.

Ji užgauliai suprunkštė.

- Tu tikrai neapsidžiaugtum sužinojęs, ką aš apie tave manau, Rafaeli!

Kaip apie asmens sargybinį turbūt ne, o kaip

apie vyrą? Iš tikrųjų viskas kiek kitaip, nei jai norėtusi. Betės Bleik paslapčia svaidomi nepaprastai juoslūs žvilgsniai iš po tankių juodų blakstienų išdavė, kad kaip vyras Rafaelis jai įdomus ir patrauklus.

O asmens sargybinis Rafaelis tiesiog siutino!

Lygiai taip Rafaelis pripažino sau, kad jį žavi viliojančios pilnos Betės krūtys, geidulingai švelniai siūbuojantys klubai. Bet dėl savo statuso jis buvo tvirtai apsisprendęs palaikyti su Bete Bleik tik dalykinius santykius, kad niekas netrukdytų ją saugoti.

- Gal ir taip, - atsainiai sutiko jis. - Ar jau galėtume grįžti namo?

Betė niūriai dėbteležo į jį.

- Kodėl klausai, jei vis vien parvesi mane, noriu to ar ne?

- O kodėl tu, po galais, nepaliauji priešintis savo lemčiai? - pasiteiravo Rafaelis, šaltai žvelgdamas į ją per saulės akinius plačiais stiklais.

Betė skausmingai susiraukė.

- Gal dėl to, kad nelaikau to savo lemtimi?

- Bet Greisė nesunkiai pripažino Navarų šeimą sava.

Betė Bleik liūdnai nusišypsojo....